

Sygn. akt V AGa 292/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SA Dariusz Chrapoński
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2022 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt XIV GC 291/20

1. oddala apelację;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.890 (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt V AGa 292/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. w K. wniósł pozew przeciwko (...) spółka z o.o. w P. o ochronę dóbr osobistych poprzez opublikowanie przez pozwaną w widocznym miejscu na stronie internetowej (...) przeprosin o określonej w pozwie treści, trwałe usunięcie wpisów opublikowanych na stronie internetowej (...) o charakterze negatywnym umieszczonych przez użytkownika (...) oraz zasądzenie od pozwanej kwoty 10.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na cel społeczny oraz zasądzenie kosztów procesu.

Zdaniem powoda opinie zamieszczone na portalu pozwanego wykop.pl przez jednego z anonimowych użytkowników o powodowej spółce oraz S. M. i jego żonie M. M. nie są obiektywne i nie przedstawiają w sposób rzetelny opisu mających miejsce zdarzeń. Tekst zawiera pomówienia i rażąco narusza dobra osobiste powoda, wielokrotnie podając nieprawdziwe fakty. W ocenie powoda tytuł wskazujący na podmiot o marce (...) wprost wskazuje, że komentujący ma na myśli obecnie istniejącą firmę na rynku pod tą marką.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany wskazał, że jako dostawca usług świadczonych drogą elektroniczną świadczy usługi umożliwiające wymianę opinii na prowadzonym przez siebie portalu internetowym. Pozwany nie uzyskał od powoda wiarygodnej informacji o bezprawności określonych treści. Sam niekorzystny wpis dotyczący danego podmiotu nie uzasadnia jeszcze usunięcia tego wpisu. Pozwany wskazał także, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, albowiem wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy dotyczy innego podmiotu, a zarzuty i wpisy użytkownika również nie dotyczyły powoda.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w wysokości 2.537 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód (...) Spółka z o.o. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie technologii informatycznych i komputerowych zarejestrowaną w KRS nr (...). Spółka została wpisana do KRS w dniu 7 grudnia 2017 r. S. M. pełni w niej funkcję prezesa zarządu. Na rynku funkcjonuje także spółka pod nazwą (...) spółka z o.o., której KRS to nr (...). Spółka została wpisana 20 maja 2016 r. Pozwana prowadzi stronę internetową pod adresem (...)pl. Działalność gospodarcza pozwanej polega na prowadzeniu portalu internetowego, na którym zarejestrowani użytkownicy mają możliwość prezentowania swoich opinii i dokonywania wpisów. W szczególności użytkownik o nazwie (...) umieścił kilka wpisów dotyczących spółki (...) Spółka z o.o. w K. sprowadzających się do poinformowania na forum, że użytkownik miał roszczenia wobec tej spółki, które zostały zasądzone prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy. Wobec pozwanego (...) Spółka z o.o. w K. toczyło się postępowanie egzekucyjne, zakończone ostatecznie skutkiem zapłaty egzekwowanej należności przez S. M.. Wpisy użytkownika to:

- „(...) unika zapłaty zasądzonych roszczeń”,

- „Finał komornik zajął udziały (...). Uzyskałem zasądzone 19.000 zł”,

- „(...) kontratakuje. Sąd nie zostawia suchej nitki na postępowaniu spółki”.

- Chciałbym was ostrzec przed firma (...) spółka z o.o. z K., która na rynku jest znana jako (...), i która od niedawna funkcjonuje także pod nazwą (...) Sp. z o.o. Spółka nie respektuje prawomocnego wyroku.

Prawomocnym wyrokiem zaocznym z dnia 18 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od (...) Spółka z o.o. w K. na rzecz zanonimizowanego powoda należności. Komornik sądowy zajął wierzytelności (...) Spółka z o.o. w K.. S. M. uiszczył egzekwowaną kwotę. Powód w piśmie z dnia 5 kwietnia 2019 r. wzywał pozwaną do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez usunięcie opublikowanego wpisu. Strony prowadziły w październiku i listopadzie 2018 r. w tej materii korespondencję mailową, w której pozwana nie wyraziła zgody na usunięcie wpisów nie traktując ich jako wpisy bezprawne oraz z powodu braku umocowania do działania w imieniu poszkodowanej firmy. Decyzją z dnia 13 stycznia 2021 r. Urząd Patentowy RP udzielił prawa ochronnego na znak towarowy słowno-graficzny (...) zgłoszony w dniu 20 lipca 2020 r. na rzecz (...) Spółka z o.o. w K.. W dniu 20 lutego 2017 r. pomiędzy (...) Spółka z o.o. w K. a Spółką (...) Spółka z o.o. w organizacji zawarto umowę na mocy której przekazano prawo do internetowej Marki (...).

Sąd Okręgowy wskazał, że ten czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 24 § 1 k.c.). Z kolei art. 43 k.c. stanowi, że przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych. Biorąc pod uwagę, że pozwany świadczy usługi drogą elektroniczną należy przywołać przepis art. 14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, który stanowi, że nie ponosi odpowiedzialności za przechowywane dane ten, kto udostępniając zasoby systemu teleinformatycznego w celu przechowywania danych przez usługobiorcę, nie wie o bezprawnym charakterze danych lub związanej z nimi działalności, a w razie otrzymania urzędowego zawiadomienia lub uzyskania wiarygodnej wiadomości o bezprawnym charakterze danych lub związanej z nimi działalności uniemożliwi dostęp

do tych danych. Usługodawca jest odpowiedzialny za bezprawne naruszenie cudzych dóbr osobistych, tylko wtedy gdy wie o bezprawnym charakterze zamieszczonych danych, a w razie otrzymania urzędowego zawiadomienia lub uzyskania wiarygodnej wiadomości o bezprawnym charakterze danych, nie uniemożliwi niezwłocznie dostępu do nich. Ustawodawca nie przewidział procedury, w jakiej usługodawca winien powziąć informację o bezprawnym charakterze umieszczanych informacji, jednakże powinno to nastąpić w wyniku urzędowego zawiadomienia lub uzyskania wiarygodnej wiadomości o bezprawnym charakterze danych. Ponadto zgodnie z art. 15 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną podmiot, który świadczy usługi określone w art. 12 - 14 tej ustawy nie jest obowiązany do sprawdzania przekazywanych, przechowywanych lub udostępnianych danych, o których mowa w tych przepisach. W związku z tym Sąd uznał, że w świetle obowiązujących przepisów pozwana nie była zobowiązana do sprawdzania treści komentarzy zamieszczanych przez internautów. Nie oznacza to jednak, że podstawę prawną odpowiedzialności pozwanej mogą stanowić jedynie przepisy ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Przepisy tej ustawy nie regulują bowiem podstaw cywilnoprawnej odpowiedzialności usługodawców, lecz jedynie określają przesłanki, które mogą ich od tej odpowiedzialności zwolnić. Naruszenie dóbr osobistych osób trzecich w umieszczonych w komentarzach implikuje ocenę zaistniałej sytuacji w oparciu o powołane wyżej ogólne przepisy art. 24 § 1 i 43 k.c. Przepisy te nie ograniczają ich zastosowania do bezpośrednich sprawców naruszenia dóbr osobistych, którymi w tym konkretnym przypadku są anonimowi autorzy, ale obejmują swoim zakresem wszelkie działania określonego podmiotu, które w jakikolwiek sposób powodują czy przyczyniają się do naruszenia dóbr osobistych poszkodowanego lub do pogłębienia naruszeń tych dóbr, dokonanych uprzednio przez inne podmioty. Administrator portalu internetowego odpowiada za własne działania naruszające dobra osobiste osób trzecich, które polegają na rozpowszechnianiu i utrzymywaniu cudzych anonimowych informacji naruszających te dobra za pośrednictwem strony internetowej. Uzyskanie wiedzy usługodawcy o bezprawnym charakterze danych wyłącza od tej chwili brak jego odpowiedzialności na gruncie tego unormowania za dalsze udostępnianie tych wpisów, bez względu na to, co jest źródłem jego tej wiedzy, tj. czy żądanie osoby dotkniętej takim bezprawnym wpisem, czy też uzyskanie tej wiedzy przez administratora portalu samoistnie np. na skutek działania moderatora lub nawet w inny sposób. Powód podnosił w pozwie, iż pozwany przez zamieszczenie na stronie internetowej prowadzonej przez siebie wpisów anonimowego użytkownika, naruszył jego dobra osobiste a wpisy te stanowią pomówienia. Wypowiedzi naruszające dobre imię podzielić można na opisowe i oceniające. Te pierwsze mogą być oceniane w kategorii prawdy lub fałszu, te drugie stanowią jedynie opinię wypowiadającego i nie mogą być weryfikowane jako prawdziwe lub fałszywe. Odpowiedzialność za naruszenie (lub zagrożenie) dóbr osobistych oparta jest na zasadzie bezprawności. Bezprawne jest zachowanie sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego. O uznaniu zachowania sprawcy naruszenia za bezprawne decydują kryteria obiektywne. Co do zasady, prawdziwość wypowiedzi opisowej wyłącza jej bezprawność jako naruszenia czci.

Zdaniem Sądu Okręgowego, pozwany nie dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powoda, który wystąpił do pozwanego z żądaniem dopełnienia czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych w postaci złożenia oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie oraz wpłacenia środków na cel społeczny. Pozwany nie uczynił żądaniu powoda zadość ponieważ uznał, że nie posiada wiarygodnych informacji o bezprawności dokonanych wpisów. Wobec domniemania bezprawności naruszenia dóbr osobistych (art. 24 § 1 zd. 2 k.c.), na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania, iż publikacja spornych materiałów nie było działaniem bezprawnym. Wpisy zostały dokonane przez anonimowego użytkownika o nicku (...) i dotyczyły podmiotu określanego przez tego użytkownika zamiennie jako (...) lub (...) Spółka z o.o. Tymczasem powodowa spółka nosi nazwę (...) Spółka z o.o. Nie sposób zatem uznać aby dokonujący wpisów miał na myśli powoda tylko na podstawie określenia (...) oraz aby wpisy bezpośrednio godziły w dobre imię powoda, który funkcjonuje na rynku pod inną nazwą zbliżoną do (...). Wpisy dokonane przez anonimowego użytkownika trzeba analizować całościowo i analiza ta prowadzi do wniosku, że przedmiotem wpisów był wyłącznie podmiot (...) Spółka z o.o. w K.. Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy zapadły wskutek pozwu wniesionego przez anonimowego użytkownika dotyczył także spółki (...) spółka z o.o. Także postępowanie egzekucyjne prowadzone było przeciwko temu podmiotowi. Powód upatrywał naruszenia swoich dóbr osobistych w użyciu na portalu internetowym pozwanego określenia (...). Przy czym na znak towarowy (...) została udzielona ochrona na rzecz powoda dopiero dnia 13 stycznia 2021 r. na podstawie zgłoszenia z dnia 20 lipca 2020 r. Ochrona na ten znak towarowy nie przysługiwała zatem powodowi w okresie kiedy zostały dokonane

wpisy, tak aby można było przyjąć, że określenie (...) odnosi się do powoda a nie do innego podmiotu i przez to wprowadza czytelników w błąd co do podmiotu, którego dotyczą wpisy. Co więcej z umowy z dnia 20 lutego 2017 r. pomiędzy Spółką (...) a Spółka (...) spółka z o.o. wynika że to (...) Spółka z o.o. w K. była uprawniona do zarządzania marką internetową (...) oraz wytworzyła ten znak handlowy i jego nazwę wyłącznie na swój własny rachunek prowadzonej działalności. Dopiero tą umową przekazano prawa do internetowej marki (...), co oczywiście nie musiało być znane szerszej ilości osób, zwłaszcza że obie firmy mają w nazwie dopisek (...). Powód nie wykazał, że określenie(...) dotyczyło jego a nie (...). Tym bardziej, że wpisy użytkownika określające podmiot na portalu wykop.pl są precyzyjne, odnoszą się wprost do (...) Spółka z o.o. znanej jako (...). Także żądanie pozwu określone w punkcie 1 pozwu dotyczące opublikowania przeprosin odwołuje się do (...) a nie do powoda. Co więcej zamieszczone informacje w żaden sposób nie mówią o tym, że użytkownik miał roszczenia wobec powoda i że zadłużenie wobec anonimowego użytkownika, posiada powód. Znajdujące się na stronie internetowej wpisy w żaden sposób nie odwołują się więc w swojej treści do osoby powoda. W związku z tym, w ocenie Sądu, nie można uznać, że pozwany przez umożliwienie umieszczenia, naruszył dobre imię powoda. Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do podania danych anonimowego użytkownika o nicku (...) uznając, że powód powinien sam podjąć starania w celu uzyskania tych danych w celu zidentyfikowania go i ustalenia odpowiedzialności za dokonywanie wpisów. Wniosek ten o pozyskanie przez Sąd w niniejszej sprawie danych tego użytkownika, nie był w żaden sposób przydatny do rozpoznania sprawy. Powód przecież nie wnioskował o przesłuchanie tej osoby w charakterze świadka, a brak danych uniemożliwił przykładowo wezwanie tej osoby na rozprawę. Sąd nie może wyřęcać strony postępowania w pozyskiwaniu dowodów, które posłużą mu w tej czy innej sprawie w przyszłości. Powód prawdopodobnie ma wiedzę kto dokonywał kwestionowanych wpisów i nie podjął żadnych działań wobec tego użytkownika, który jest mu znany, chociażby z akt postępowania sądowego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy czy postępowania egzekucyjnego. Podobnie rzecz ma się z uzyskaniem akt komorniczych KM 157/18 i ustalenia na ich podstawie, że doszło do zajęcia udziałów w sprawie, a jeśli tak to jakiego podmiotu. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, że dowód z akt jako taki nie jest dopuszczalny. Dopuszczalny jest dowód z konkretnych dokumentów znajdujących się w aktach, które strona powinna określić. Tak sformułowany wniosek nie jest prawidłowy. Nadto dowód ten nawet prawidłowo sformułowany byłby nieprzydatny w niniejszej sprawie, albowiem wpis jak i wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy dotyczyły (...) więc jest oczywistym, że Komornik nie mógł zająć udziałów powoda będącego innym podmiotem. Nikt też nie twierdził, że zajęto udziały powoda w związku z tym wyrokiem. Nadto w aktach sprawy znajduje się niekwestionowane przez żadną ze stron postanowienie komornika sądowego o zajęciu wierzytelności (...) spółka z o.o. w K. w sprawie egzekucyjnej Km 157/18. Postanowienie to nie dotyczy powoda.

W podsumowaniu Sąd Okręgowy uznał, że powód nie wykazał, że wpisy zamieszczone na stronie pozwanej mają charakter bezprawny i naruszają jego dobra osobiste. Wpisy dotyczą (...) a nie (...) Spółka z o.o. Nie można zatem mówić aby w tym przypadku zostały naruszone dobra osobiste powoda, nawet jeśli jest on z nazwy podobny do (...) i ma bądź miał powiązania z (...) spółka z o.o. w K.. Biorąc też pod uwagę, że obie spółki mają powiązania osobowe, ryzyko założenia spółki o podobnej nazwie z dodatkiem (...), odpowiednio pozycjonowanym w wyszukiwarkach internetowych może rodzić ryzyko utożsamiania tych podmiotów, za co nie może ponosić odpowiedzialności strona pozwana. Oceny tej nie mogą zmienić zeznania świadków T. S., M. B. czy S. M. słuchanego w charakterze powoda. Zeznania sprowadzały się do ogólnikowych ocen, że powód spotkał się z negatywnym odbiorem firmy przez osoby trzecie i osoby te z powodu tych wpisów mogły zrezygnować ze współpracy z powodem. Zeznania te nie mogły jednak stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie właśnie z powodu ich ogólnikowości i pewnych odczuć czy wrażeń jakie mieli świadkowie aniżeli faktów mogących znaleźć potwierdzenie w innych dowodach. Świadkowie też nie potwierdzili aby negatywne wpisy odniosły bezpośredni negatywny skutek dla powoda. Świadek T. S. wręcz stwierdził, że nie przypomina sobie sytuacji aby ktoś nie nawiązał współpracy z powodem z powodu tych wpisów. Jeśli natomiast naruszone zostały dobra osobiste osób fizycznych S. M. bądź M. M. czy też (...) Spółka z o.o. w K. to osoby te są samodzielnie legitymowane do wytoczenia powództwa w sprawie o naruszenie dóbr osobistych.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

W apelacji powód zarzucił:

1. niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy poprzez zaniechanie właściwej oceny materiału dowodowego oddalenie wniosków dowodowych o podanie danych osobowych anonimowego użytkownika o nicku (...) oraz akt komorniczych KM 157/18;
2. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i logicznego rozumowania, tj. zeznań świadków T. S. i M. B. oraz przesłuchania prezesa zarządu powódki i uznanie, że wpisy na stronie (...) nie dotyczyły powódki, nie miały cech bezprawności i nie wywołują w odniesieniu do powódki żadnych negatywnych skutków;
3. sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego materiału i uznanie, że wpis na forum internetowym pozwanej nie odnosi się do powódki, a wyłącznie do (...) Sp. z o.o. i nie wywołuje on negatywnych skutków co do powódki, a nadto, wpis na forum internetowym pozwanej przez anonimowego użytkownika nie ma charakteru bezprawnego;
4. naruszenie prawa materialnego: art. 24 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że skoro wpis na forum internetowym dotyczył podmiotu (...) a nie powódki, to nie mają zastosowania przepisy o ochronie dóbr osobistych; art. 24 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przerwienie na powódkę ciężaru wykazania, że wpisy na stronie (...) miały charakter bezprawny.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie w całości powództwa wraz z kosztami procesu, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie z następujących przyczyn.

W pierwszej kolejności wypadało omówić zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, gdyż tylko stan faktyczny ustalony zgodnie z normami proceduralnymi może być podstawą dokonania ich subsumpcji pod normy prawa materialnego.

Na pierwsze czoło tych zarzutów wysuwa się zagadnienie związane z pominięciem przez Sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych powódki, gdyż rzutują one na kwestię, czy sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób umożliwiający prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy. Wypada tutaj rozpocząć od zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego – KM 157/18. Dowody zawarte w tamtych aktach nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ujęciu art. 227 k.p.c. Wyrok na podstawie którego wszczęto to postępowanie egzekucyjne, jak i samo to postępowanie nie dotyczy stron procesu. Okoliczność, że dłużnikiem w sprawie zakończonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 18 grudnia 2017 r. jest podmiot powiązany z powódką – (...) Sp. z o.o. w K. nie ma znaczenia dla przedmiotu sprawy. Analogicznie, jako nieprzydatny wypada postrzegać wniosek o ujawnienie personaliów podmiotu posługującego się nickiem (...). Przedmiotem niniejszego postępowania jest problem, czy pozwana naruszyła dobra osobiste powódki, a nie czy podmiot kryjący się pod tym nickiem. Tym samym nawet przesłuchanie osoby posługującej się takim loginem na portalu, który prowadzi pozwany, nie mogłoby per se wpływać na zasadność powództwa. Jak się wydaje uszło uwadze powódki, że pozwana może ponosić odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych – na skutek własnych działań lub zaniechań, a nie czynów osoby o wspomnianym nicku. Nadto powódka nie wyjaśniła na jaką okoliczność miałaby powołać osobę stosującą takie oznaczenie. Nie można przecież przeprowadzać jakiegokolwiek dowodu wskazanego przez stronę procesu, a jedynie takiego, którego walor poznawczy określa art. 227 k.c. W rezultacie Sąd Apelacyjny uznaje, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był kompletny dla rozpoznania omawianej sprawy.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne, jakie poczynił Sąd pierwszej instancji, gdyż znalazły one potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, które zostały ocenione zgodnie z kryteriami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c. Powódka podważa dokonaną ocenę dowodów, przy czym wypada zauważyć, że do tej kategorii zaliczyć także i trzeba

twierdzenie o sprzeczności ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego. Zarzut wadliwości oceny dowodów jest usprawiedliwiony jedynie wówczas, gdy sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego lub logicznego rozumowania. Sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego ma miejsce, gdy ujawnia się dysharmonia między przeprowadzonymi dowodami, a konkluzją do jakiej chodzi sąd w procesie jego oceny. Przypomnieć wypada tedy powódce, że samo zakwestionowanie oceny dowodów poprzez zaprezentowanie własnego stanowiska w tym zakresie nie jest wystarczające do uznania skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd bowiem dokonuje analizy materiału dowodowego kierując się doświadczeniem życiowym i logicznym rozumowaniem. Tylko zatem wykazanie naruszenia przez sąd jednego z tych kryteriów oceny może wyrzucić zamierzony w apelacji skutek procesowy. Powódka nie podważyła oceny dowodów, prowadząc wyłącznie polemikę ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, a ta nie może mieć przełożenia na prawidłowość ich analizy, a w konsekwencji – ustalenia faktyczne. Przede wszystkim nie można tracić z pola widzenia, że w zasadzie okoliczności faktyczne były niesporne, a istotą sprawy była ich materialnoprawna ocena, która zmierzała do rozstrzygnięcia, czy w prawidłowo ustalonym stanie materiale faktycznym można przypisać stronie pozwanej naruszenie dóbr osobistych powódki. Dla tego zagadnienia kluczowe znaczenie ma stwierdzenie, że wpis internetowy, na który powołuje się powódka dotyczy innego podmiotu prawa – (...) Sp. z o.o. w K..

Zgodnie z art. 43 k.c. przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych. Powódka upatruje naruszenia dóbr spółki, a precyzyjniej – dobrego jej imienia (sławy, renomy) oraz osób działających w jej imieniu (art. 23 k.c.), domagając się ochrony na podstawie art. 24 k.c. Do naruszenia dobra osoby prawnej – w postaci dobrego imienia – może dojść na skutek różnego rodzaju czynności, w których zarzuca się jej taki sposób funkcjonowania w obrocie gospodarczym, który może prowadzić do utraty niezbędnego w tym zakresie zaufania kontrahentów lub potencjalnych klientów. Może to być rozpowszechnianie lub publikowanie nieprawdziwych informacji na temat samej osoby prawnej, jej organów lub pracowników w celu wywołania fałszywych i niezgodnych z prawdą opinii lub wyobrażeń o niej. Odpowiedzialność za naruszenie lub zagrożenie dobra osobistego podnosi ten, kto dokonał czynu, o którym mowa w art. 24 § 1 k.c. Dlatego należało odseparować czyny podmiotu o nick (...) od odpowiedzialności pozwanej, która odpowiadałaby jedynie, gdyby jej czynom lub zaniechaniom przypisać skutek z art. 24 § 1 k.c. Do przesłanek ochrony na podstawie tego przepisu wymagane jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek: istnienia dobra osobistego, zagrożenie lub jego naruszenie oraz bezprawność działania. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zostały spełnione dwie ostatnie przesłanki. Przede wszystkim wpisy nie odnoszą się do powódki, ale do opisanego wcześniej podmiotu z nią powiązanego. Powódka zatem nie jest legitymowana czynnie w niniejszym procesie. Ma rację Sąd Okręgowy, że treść żądania zawartego w punkcie 1 pozwu nie odnosi się do powódki, ale do (...) Sp. z o.o. Publikacje odnosząc się do spółki powiązanej nie mogą obiektywnie wpływać na naruszenie dobrego imienia powodowej spółki, a zeznania świadków ze strony powódki oraz jej członka zarządu mają wymiar wyłączenie subiektywny. Można oczywiście zaaprobować tezę, że zbliżone nazewnictwo firm obu podmiotów może wywoływać wątpliwości co do przypisania konkretnych wypowiedzi do określonego podmiotu. Jest to jednakże fakt wynikający z obrania takiej, a nie innej nazwy obu spółek, za co przecież pozwana nie ponosi odpowiedzialności. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że działaniom pozwanej spółki, na której stronie internetowej (...) opublikowano stosowne wpisy nie można przypisać bezprawności. Odniesić się tutaj wypada do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 344). Jak przyjmuje się w orzecznictwie podmiot, który świadczy usługi określone w art. 12 - 14 tej ustawy, nie jest obowiązany do sprawdzania przekazywanych, przechowywanych lub udostępnianych przez niego danych, o których mowa w art. 12-14 tej ustawy. Jednak wiedza administratora na temat inkryminowanych wpisów internautów, czy gromadzonych przez nich treści na udostępnianej publicznie przez operatora platformie do przechowywania plików, wyklucza skuteczność powoływania się przez niego na wyłączenie odpowiedzialności na podstawie przepisów art. 12 i 15 ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2022 r., II CSKP 3/22). Równocześnie przyjmuje się w orzecznictwie, że administrator portalu internetowego odpowiada na podstawie art. 24 § 1 k.c. za własne działania naruszające dobra osobiste osób trzecich, które polegają na rozpowszechnianiu i utrzymywaniu cudzych anonimowych informacji naruszających te dobra za pośrednictwem strony internetowej. Artykuł 14 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, nie modyfikując ciężaru wykazania bezprawności naruszenia dobra osobistego, wskazuje jedynie okoliczności, które wyłączają bezprawność zachowania świadczącego

usługi hostingowe. Jednocześnie dodaje się, że odpowiedzialność podmiotu świadczącego hosting jest możliwa w dwóch przypadkach, a mianowicie: gdy posiada on wiedzę o bezprawnym charakterze udostępnionych za jego pośrednictwem danych, a także wtedy, gdy mimo otrzymania urzędowego zawiadomienia lub uzyskania wiarygodnej wiadomości o bezprawnym charakterze udostępnionych danych nie uniemożliwił on dostępu do tych danych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2020 r., I CSK 632/18). Niezależnie od uwypuklonej już okoliczności, że wpisy dokonane przez podmiot o nick nie odnoszą się do powódki, nie można przypisać pozwanej naruszenia art. 14 tej ustawy. Zachowanie pozwanej w świetle poczynionych w sprawie okoliczności faktycznej w odniesieniu do publikacji powołanych przez powódkę wpisów było prawidłowe i nie naruszało przepisów w/w ustawy.

Dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja powódki podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.890 zł (§ 2 pkt 4 i § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).